

BÉKEFFY GÁBOR

UJABB VERSEI

M
142.762 OSZK

.....

The book cover features a dark, textured background. A bright, jagged, yellowish-white light source, resembling a star or a distant galaxy, is positioned in the upper right. A wide, curved, light-colored band, possibly representing a path or a ribbon, sweeps from the bottom left towards the center. A small, detailed red rose with green leaves is placed on this band. The title 'Hallgatás útján' is written in a large, elegant, white cursive script at the bottom.

Hallgatás
útján

A magyar ősi helytállása ma
szinte tetőpontján áll. És mi eb-
ben a helytállásban Békeffy Gá-
bor költő műveit adjuk a magyar-
ságnak, ki töretlenül járja a par-
nasszus felé ívelő kálváriás utat.
Egyedül és tisztán jár az úton,
benne vajdik az ébredés és az
őszinte emberi vágy. Új magyar
költő, kit dalra biztat a nyomor,
a pompa, a kín és a magyarság
szebb jövőjébe vetett hite. Költő,
kit nem téveszt meg az izmusok
csábítása, sem a törtéiők hada-
kozása. Bizonyágtétel, mely mö-
gött a hősi lélek erkölcsi ereje
áll.

Békeffy Gábor

Hallgatás útján

Versek

*Oláh György kedves barátom
nagyon szeretettel*

Bp. 1944. aug. 10.

Békeffy Gábor

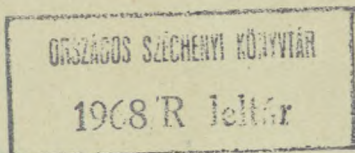

„Novara” kiadás

Budapest, 1943

M 142.762

A címlap Ágh Aikelin Lajos festőművész munkája

Felelős kiadó: Sziggyártó Sándor
Budapest, VII., Rákóczi-út 26. Távfeszélő: 223-831.

Készült Szalay Sándor könyvnyomtató műhelyében
Budapest, VIII., Kender-utca 39.

Hallgatás útján

Nagy ködben járom a hallgatás útját,
míg társaim várják a tisztuló magyar
szellem világító fényét.

De a köd mögött már láttam a fénylő
jelt, csillag vezet és velem jön az,
ki hinni meri az újjászületés tiszta,
hajnalát.

Hallgatás útján

Nem szabad szólni ma,
mert lázadás a szó.
Legjobb nekünk fiúk
még mindig a parittya
és a játék hintaló.
Hiába van vérünkben
zsolozsmás himnusza a mának,
rejtett erőnk pangva porlik,
de a kujtorgó lelkek
hazajárnak . . .
Kopognak minden kis zsalun,
hol a holnap életét szüli a nép,
hol lázban, véres, ősi nászban
hervad a bimbó, gyász van
és nincs kiút a ködből.
De az ősi földből,
árad az élet és titkot jelent.
Mutatja az utat, a végtelent.
Zizeg a nász, a csoda él,
forró tüzét szórja rá a nap.
S a rejtett rügyek virágba szöknek,
az életnek nagyot köszönnek,
Lobog a zászló, már rég kibontva,
várja a hőst, ki bátran hordja
a keresztet és a végzetet . . .
Itt vagyok fiúk, már itt vagyok!
Viszem a zászlót,
amit az őszám rég kibontott
és kacagó szívvel,
derűs mosollyal én
kemény fejemen lobogó hajjal
megütöm majd a horizontot.

Barátaimhoz

Alku nélkül jöttem,
jeltelen céllal és megyek
tovább, bár húz a föld
parasztnak, hősnek.
De látom, mit látni kell
a köd mögött, ha fáj is
a könny, mely miattam ég.
Nincs letérés az útról,
hajt ezernyi vágy s a vér,
mit örök forrásként viszek,
de ne lássátok meg sehol,
kis bohócok, balga igricek.
Járom az utat, víszem
a keresztet, még ne vedd el;
majd eldobom magam, ha kell.
Barátaim! Ne féltsetek,
Békeffy Gábor énekel . . .

Nézem az örök csodákat

Szemem új világot lát s eget
csodálni hívlak téged is.
Jöjj velem most büszke daccal,
színarany szívvel sietek . . .
Nézem az örök hatalmat
most a felhők mögött.
Téged is nézlek, drága népem,
mert bőrödbe marnak
a párák, a férgek.
És a szívem himnuszát zengem,
hogy végre halljad . . .
Szemed sugára mégse lásson,
s ha vétkezem, megbocsásson
benned az ember.
Mert hatalmas vezér hív
szent harcokra engem.

Zúgó patak

Messziről szaladó patak
dagadt a falu alatt,
és a város felé zúgva-
bögve tört . . .
Nem volt előtte gát,
mert mindent elsöpört.
Csendes suhanása
életet ébreszt,
csilingelő nótákat dalol.
Mert várja valahol
hatalmas tenger.
Ember!
Csodáld e folyót . . .
Mely értől fut az óceánig.
Mikor odaér,
semmivé válik, mert
összefonódik évezredek vize.
Csak tán az íze marad
szájában annak,
ki egyszer ivott belőle
szomjasan.

Győzelem

Búz, búz és búz marja az orrom,
füst illattól vagyok részeg.
Mindenütt hulla, kő és por-rom,
én mégis csak fütyörészek.
Mint hős hadvezér nyert csata után,
boldog mosollyal arcomon.
Bámulnak rám bambán és bután,
mert élek a sok csontromon.

Imádságtól lettem erősebb,
zsoltártól büszkén vakmerőbb.
Szívem nyilakkal összelőtt seb,
lelkem a jókért szenvedőbb . . .
Király vagyok a romok felett,
szívem új világa épül.
S a régi gyűlölt sátánarc helyett
Isten arca egyre szépül.

Búz, búz és búz marja az orrom,
és sóhajtanék egy nagyot.
Istent látom meg fent az ormon,
körülötte sok hős halott . . .
Csodák tűnnek tűz-szemem elé,
már parányi szennyfolt sincsen.
Emberségem hull, hull a föld felé,
mert bennem él s énekel az Isten.

Márciusi szél

Hideg szél játszik most velem,
és arcomba hűvös port kavar.
Bár léptem itt még jeltelen,
mégis hívón s lázadón magyar.

Ballagok az úton és arcom ég.
Fajtam ezernyi gondja öröl.
Erőlködik bár a nap és kék az ég,
nem jön biztatás a temetőről.

De a fákon milliónyi rügy fakad.
„A kutya ugat és karaván halad“,
Titok bomlik a sűrű köd mögött,

és a lázadó nem lesz üldözött.
Teremni fog a feltört ős ugar,
Mert égig száll lázadón a dal.

Hív a messzi térség

Gyávának neveltek s alázkodónak,
mint a barmot, hiába hív az ég.
Hatalmas, vén karokkal átkarolnak,
pedig messzi szeretnék menni még.

Szabadság előttem a messzi térség,
hív a nyomor, ragyogás, pompa, kín.
Úz a dac, akarat, vágy, büszke vérség.
S nem átkozódnak lázas ajkaim...

Bitang eszelősnek bélyegez a vád,
mert a harcokban büszkén vérezem.
Gyilkosok törtek, népem, jaj! Terád.
És béklyókban van mind a két kezem.

Lemondás

Tépd, cibáld a lelkem, hatalom,
szívemből csurgass tiszta vért.
Én már a magamét sem akarom,
néked adok már minden hír-babért,

Legyen a tied, nekem már nem kell.
tépett lélekkel, jaj, mi vagyok én?
Furcsa kis figura, félkész akvarell.
Tán vízcsepp egy kalap peremén...

Csak vergődöm és hanykolódom,
mint hajlik ide s tova a kalap.
Nem sóhajtok és nem átkozódom,
mert testvéreim még alszanak...

Ne félj

Dalolj, akarj és ne sírj soha,
senkik hadd tépjék a húsođ,
hadd lopják belőled a vért.
Dobd eléőük a hírt s babért,
mert így a Mestert koszorúzóđ.
Ezért tied lesz a hatalom...

Mikor már semmid sincsen,
széttépték szép fehér ruhád,
maradj te akkor is fehér.
Büszke harcra hős kell, vezér,
kinek szava szent, szíve tiszta.
És mocsoktalan szó jön száján.

Ne félj! Dacolj, ne átkozódj,
nézz az égre és énekelj,
felelj a csillagoknak, ha tudsz.
Ha van még egy kevés erőđ,
ha nem beteg még agyvelőđ,
mert hív az ég és vár a föld.

Akarj az égnek énekelni Te,
ne légy gyáván hitvány áruló.
Bár köđ takarja vándorútađ,
már készítik koszorútađ...
Várnak a vezérek, a hősök,
Az ismeretlen ismerősök...

Ne félj! Meri itt győzni kell,
az egész világ csak rád figyel,
Vér mutatta erre rég az utat.
Nem térhetsz le, fényt mutat
az Isten, bármily nehéz az út.
És megkapod majd a koszorút.

Gondolat

Bélyegtelenül járom az utat,
nem hívott ember, mégis
húzom a lábam szótlanul,
mikor a féreg meglapul
az árnyék alatt...

Szemem lát, csillog, jobbra, balra,
látom kint a jajt s a bűnt,
látom a dőzsölők víg torát,
megfogom Krisztus ostorát
és suhintok vele.

Tudom, hogy fáj ez a nagy verés
és elsodorna rontó zűrzavar,
de nékem villan az égi lámpa,
mert szívemnek fojtott lángja
égig, Istenhez ér.

Porrá téphet már a góg-tömeg
otromba jelre és bután...
Millió porszemben tovább élek
és szállok nyugatnak, délnek,
mert örök vagyok.

Porzik az út

Sötét felhő van az égen,
a szememben fojtott szégyen,
lelkem mélyén csodás álmom,
egy életem, egy halálom,
úgy megyek...

Porzik az út, merre megyek,
integetnek az emberek.
Meglengetem a kalapom,
eldalolom vigabb dalom,
hadd hallják.

Ha az este reámköszönt,
csillag se lesz az égen fönt.
Figyelem a szél járását,
nem mutatom búmnak mását
senkinek.

Majd elsiet a nagy felhő,
elúzi a fürge szellő.
Kerül csillag a nagy égen,
s a szememben nem lesz szégyen,
ha volt is.

Mert az úton messze jártam,
fagyos télben, forró nyárban.
És mint költő, mindig hittem,
az Istenhez bátran vittem
magamat.

Új csónak a végtelen vizen

Vezérük lettem bátor lázadóknak,
mert tűz-szívemben új hitet viszek.
Nyílt tengeren suhan már a csónak,
figyelhettek csont-vér igricek.

Bordáit még nyalja szennyes áradat,
evezőnk csobban s végtelenbe vág.
Parton maradt sok könny és szám-adat.
S előttünk fénylik már a szebb világ.

Láttuk már a fényt a szürke égen
és szívünkben őrzött kincs a dal,
száll, mint a csónak túl időn s a téren.
Velünk dalol már minden fiatal...

Nem tudom . . .

Néha nem tudom, miért is élek,
Csak rovom az utcát, égre nézek,
És a felhőkbe visznek fénylő messzeségek.

Szállok és köröttem furcsa por van.
(Sokan hullanak el itt a porban.
Közönyben, kínban, nagy nyomorban.)

Röpít az álmom és a vágy, mi bennem ég,
Vár a sok titkú, kéklő messzeség.
Lelkem ringatom már benne rég.

Előttem fehér lován népem vezére ül,
És ne rója fel senki vétkemül,
miért megyek utána, mögém miért kerül

sok rogyóvállú senki, ha kell a dal.
Ha új hírt vár a földön vén és fiatal.
Ha oszlik a köd s az ember újra vall.

Nem tudom, hogy miért is élek,
Ha tétova lábbal néha félrelépek,
És mosolygón köszönnek rám a messzeségek.

Imádság ébredés előtt

Nagy titkok végtelen sora hív
hinni, és nem tudok abból semmit
sem elfeledni, ami az úton végig
kísért eddig.

E szerény csokor is a mélység
posványában született, mert hívtak
az égről reámmosolygó csillagok.

Imádság ébredés előtt

Ne nézz rám és ne nézz rongyaimra,
mert magamban most, lázadást viszek.
Hívhatnak úrnak, kolduskirálynak,
Szép holnapom lesz, álszent igricek.

Uram, már láttad tiszta két szemem,
és megszaggattad szép fehér ruhám.
Rám csókoltál lázas éjszakákon,
ezért vágyom már régen fény után...

Ne nézz rám és ne nézz sok sebemre,
bekötni, jaj, már régen nem tudod.
Mégis óhajtlak és látni vágylak...
Én, bolond költő, vétkes koldusod.

Imádság

Miatyánk Isten,
odafeinn a fényes trónuson.
Imádkoznék tűzzel tehozzád,
de hogyan kell, nem tudom...

Ki vagy a mennyekben...
Lenézhetnél tán egy pillanatra,
mert bizony kellenél már,
szerény úrra és gazdag parasztra.

Szenteltessék meg a Te neved.
De ha egyszer eltéveszteném,
hidd el, más bűne, vétke az
és az átok mégis az enyém...

Jöjjön el a Te országod:
Magyarország! Az én hazám!
Az egész világ, a föld lássa meg,
mert sírba készül az apám.

Legyen meg a Te akaratod.
És akkor majd mindenki él,
egyformán küzdve, emberül...
Mert hideg a tél, hideg a tél.

Miképpen a mennyekben
megiratott sok évezrede már,
Krisztus is prédikálta ezt,
a föld mégis új Krisztusra vár.

Azonképpen itt a földön is
szórhatná szózatod a szegény,
kis, földben élő porszeded,
ha kigyúl szemében az égi fény.

A mi mindennapi kenyerünket,
Ha kell, megosztjuk, ha valaki jön
és a Te neveddel búcsúzhat el,
ha jóllakottan elköszön...

Add meg nekünk ma,
Hogy szolgálhassunk neked,
pogány daccal, ősi akarattal,
ha már másképpen nem lehet.

És bocsásd meg a mi vétkeinket,
ha elhiszed, hogy az fáj nekünk,
ha mást kell megütni azért, mert
elédbe hullni nem merünk...

Miképpen mi is megbocsátunk
azután, ha visszaadtuk a pofont.
Mert addig fáj. És úgy kell ez,
mint a mondat végére... pont.

Azoknak, kik ellenünk vétettek,
elmondjuk keservünket nyögve
és nagyobbat ütnek érte ránk,
hogy mehessünk eléd, köhögve...

És ne vígy minket a kísértésbe,
mikor fényes autóban démon ül,
Nehogy a kezünk ütésre álljon
pangó erővel és kegyetlenül...

De szabadíts meg a gonosztól.
Attól aki csak testünket látja
a bennünk élő szent lélek helyett,
mert mind a kettőt halálra bántja.

Mert Tied az ország,
eddig még csak a csillagok felett.
Csak egy-két embernek sikerült
meglátni igazán tiszta képedet.

A hatalom és dicsőség
Tenálad van és ha ránk adod
újra szent kezed vonását,
nótáinkat szebbnek hallhatod.

Mindörökké
megvolt a harc és a béke,
hol folyt a vér, hol vértelenül.
Elhisszük, hogy testünk menedéke
a föld és a lelkünk addig él itt,
míg el nem jön a világ vége.
Csak a meddőknék és tehetetleneknek
nincs itt életük ...
És így csak magukat szeretgetik,
sokszor jobban, mint Téged.
De ez a hitvány élet Tevéled,
úgy, amint mondtad ...
Mindörökké ... Ámen.

Fohász

Bölcs titkok ősi végtelenje.
Rád pislog parányi lényem.
Hogy bennem légy, akármí érjen,
és agyam szebbjét érdekelje.

Csókolj szíven s nevetve dobban,
mikor körém fájó csend terül.
Hogy ne nyögjek sírva, emberül.
Látogass meg bús otthonomban...

Hitványságban régen nem hiszek.
Csodák csókjától már lát szemem.
Fájó húsom bár ég, sebtelen...
Vágyak visznek s végtelen vizek.

Lázadva dobban bennem a szív
és szelíd szemem végtelenbe néz.
Így nem árthat szőrös, szürke kéz,
mert a szózat örök, nagy nászra hív.

Esti csöndben

Ne csillogtasd rám úgy a fényed,
trónusok felett létező nagy Isten.
Mert már lázasan lázadó legényed
vagyok. Te miattad már semmim sincsen.

Bár szemem nem vakul, ha nézlek,
csak arcomba szökik néha büszke vér.
Mikor vallomásra biztat a lélek
mert nem vagyok már régen hófehér...

Mogorván járom a szürke sártekét,
kínoz a jajszó, és sok hazug beszéd,
mely miattam száll hozzád a porból,

mikor az esti csöndben lárma tombol
és a testem öleli a láz, s a bűn,
Te játszol rajtam, mint egy hegedűn.

Ha tán békét akarnék

Tétlenségben ölelj halálra,
vagy lázmarta számra adj
egy forró, tiszta csókot.
Légy tűz a végső pillanatban,
ha szívemből hatalmas,
lázás szikra pattan.
Most még csendben ég,
csak gyéren villan a parázs.
És agyamban dacos akarás
érik bátor, szent beszéddé.
Nyersen, nem csiszolt eléggé,
de ne halld meg, és ne láss
vergődni, mert éldegélek...
Fojtott csókkal a számon,
azért soha se bántom,
azt, aki tisztán beszélget
a csillagokkal éjjelente...
Most kinézek az olvadó óra,
lassan nyílik szám a szóra,
téged hívlak az új hajóra.
Jöjj, ha mersz, váltsd valóra
az álmot, te tétlenségre ítelt
lázkodó hős... Szent erő,
mert tizenkettőt ütött az óra.

Helyet a nap alatt

Jaj, ne sirassatok és ne szánjatok.
Életre értem, és égig száll a szóm.
Bár szívemnek fojtott vágya sok,
magamba rejtek mindent lázadón...

Én meghaltam magamnak, nagy Isten,
szívem tiéd és követlek Krisztusom.
Közpréda már sok drága kincsem...
Hogy kiért, miért? Jaj! még nem tudom.

Most hitvány ebek ugatnak, űznek,
mert fénye van bennem tiszta tűznek,
vágynak és évezredek ősi dalnak...

Tudják keleten, délen és északon,
ki vagyok. Hogy élethez van jogom,
mert nyugaton utolsót vigadnak.

Öröm tovább a dalt

Sokan jöttek mellém egyik este,
megcsodálni, hogy ki vagyok.
És meghívtak fényes asztalukhoz
az álszentek s a gazdagok.
Látták az arcom tiszta lázban,
megfogták kérges jobbkezem.
És hittem, mint sok-sok balga társam,
hogy magamat megértetem...

De jöttek az okosak, a bölcselők,
suttogták: sok a szó-fia.
S én maradtam lenn a porban,
mint e földnek lázadó fia.
Bár ezer veszély fente rám fogát,
és nagy közöny terült fölém.
De álltam, mint tölgy, a nagy viharban
s nem tagadtam meg összülém.

Pennámat harcok kardjaként fogom,
míg rám az Isten napja tűz.
Hiába átkoz rongy labanc-sereg,
Júdás hiába csengetyűz...
Öröm a dalt, és álmodom tovább a jót,
bolondként, büszke nép között.
Fitkot sejt a lelkem holnapoknak,
hol nem leszek már üldözött.

Ködben

A téli nap halványan köszönt,
mert a szürke köd fedi előlem el.
De látom csillogó fénypalástban
a holnap hirnökét. A lázadót...
Bitót ácsolnak számára már
azok, kik most belőle élnek.
Ő a nagy tél fagyában él s dacol,
mert nem áruló és nem bitang.
Száján halk dalokban égi hang
siet és a szellőkön messze ér.
Szikrákat csal elő a föld alól,
Titkokat ébreszt a hó alatt.
A téli nap még gyéren köszönt, és
itt-ott roppan már a kéreg s a köd
oszlik, egyre tisztább, nagyobb fény.
Álmodja már a hajnalt a hó alatt
minden bohém és lázadó gyerek...
Foszlik már a köd, részeg mesterek.

Ujjongó örömmel

Hajnal! Hajnal!... Ujjongó örömmel
kiáltom bele a csöndbe.
Istent és embert köszöntve,
mint pirospalástos herold.
Hajnal, millió napsugár,
bimbókra lopta már tüzét
és énekel a föld, a rét...
Millió madár, füttyös
játékkal bolondozik
felhők fölött a levegőben.

Bujnak a férgek, éjszaka férgel
igyekszik magát mind védeni
a csúszó-mászó... Menekül
a földbe, mit a fű föld be,
hogy ragyogjon az élet...

Az éj után jött, vártuk!
Nyügös éjszakánk volt.
Csak szívünk zakatolt,
még egy kissé a vészben...
Néztem... És néztünk
egymásra a korlátok között.

De jött a fény, hajnal jött
és fényesen reánk köszönt.
A bűnöktől megtisztító
szentség... az Isten.

Beszél a csend

Millió rügyben üzent az Úr,
a fajtám mégis álmodik.
S pattanásig feszült a húr,
mennék, de a lábam megrogyik.

Roppan a rügy és remeg a föld,
Dalol a szél, beszél a csend.
A határ itt-ott buja zöld,
felette nagy Úr hatalma leng...

Bár titkot takar, erőt rejteget,
létre ébresztí titkolt álmainkat.
Sebet gyógyít és ejt új sebet,
ahol fáj a vér és az ősi bűn hat.

Röppen a szikra, s a csend törik,
foszlik a köd és lehull a lepel.
Lezárt ajkokról új dal szökik
S a győztes sereg menetel...

Remeg a föld és kékebb az ég,
bátrabb a gerinc, nyiltabb a váll.
Messze jár tőlünk a vész s a vég;
az élet győzelme ez, te vén halál.

A munka himnusza

Ezer csodával köszönt a nap
és millió dalt mesél a szél.
A mindenségben Istent csodál
a sok parány, mi benne él.

Kérges kezekben szerszám a kard,
agyakban tisztább gondolat.
Mert a porból hareba indult
az elnyomott nép, szolgahad...

Már dereng a fény az éj után:
Lépünk közönyön, könnyön át.
És egyre szebben daloljuk szét
a győztes munka himnuszát.

Kereslek

Tévedések és ballépések között
kutatom keresem azt, aki méltó
erre az útra, mit nekem jelölt ki
a teremő hatalom. Őszinte és tiszta
társra várok, tudom hogy jön,
jön felém, friss tavasz tüzét hozza
és feloldja a kegyetlen tél fagyát.
Tavaszt dalol velem a kínzó tél után.

Kereslek

Nehéz úton jártam, míg idáig értem.
Kocsmába, csárdába itt-ott be-betértem.
Betértem pihenni, koromsötét este...
Hasadó hajnalig bánatom temetve.

Bánatom temetve, mint társtalan árva,
Mert sok cifra ajtó volt előttem zárva.
De az úton mégis egyre messzebb érek.
És Messiást-váró sóhajok kísérnek...

Nézem a kék eget, a futó felhőket,
Álmodó lélekkel kísérem el őket...
Hallgatom a multnak titkos suttogását
És keresem csendben nehéz utam társát.

Tudom, megtalálom, teljes lesz az élet,
Mert együtt szeretjük e nagy mindenséget.
Imádság kél bennünk, zsoltár lesz a szánkon,
Boldogsággá szépül boldogtalanságom...

Hívnálak

Hívnálak, ülj le mellém, édes,
de nincs időm a csókra ma...
Holnap képét láttam az égen
s hív az ősi kürtök mély szava.

Hívnálak, mert a csóкод kéne,
de nem lehet, furcsa zaj van.
Így csók nélkül marad megint
csókra szomjazó lázas ajkam.

Buták bilincse nem fog, édes,
s hordozom a te büszke csóкод,
mit először titokban adtál,
és nem kívántál érte bókot...

Bennem maradtál, bennem, édes,
ezernyi dalban bennem él.
S millió nótát mesélget el
a frissen fürge tavaszi szél.

Vágy

Száraz ajkam ma csók nélkül maradt,
és lázmarta sebtől véresebb...
Nyögtem az ágyon, mint kivet eb
s bőrömön kínzó fájdalom suhant.

De szívemből dal szökött, bolondos
és nézett rám négy szürke fal.
Testem vénül, szívem fiatal...
És asszony kék', ki drága orvos.

Bár kinéztem szobám kis ablakán,
mégis belém tépett a bús magány,
mert kintről is szürke fal köszönt.

Néztem, néztem és vártam az égi jelt,
de tél volt, madár sem énekelt...
Így simult le rám a szürke csönd.

Várlak

Sok éjszakán át nem alszom érted,
és az a furcsa: mégsem álmodom...
Csak lelkem titkos rugói érzik,
hogy vagy és rég sietsz felém,
ringó lépteidben zsoltár a ritmus,
szívedben titkos vágy a dal...
Látlak, látom az arcod boldogan,
nevetsz és emlegetsz, mint vásott,
rossz fiút, ki pajkos kacajjal
a holnapért dalol, viszi a vágy
és várja a végtelen s a tenger...
Jöjj! Szépítsd meg az éjszakámat,
légy nappalom, te légy a társam,
hogy a kint e földön soha ne lássam,
és friss szívvel tudjak újra hinni,
mikor a szürke égről véres, vad
sugárral tűnik el lázadón a nap.
Várlak, mert tudom, érted élek,
és a benned rejlő holnapért...
Kinek az ajkát még titok takarja,
de van, mert a föld nem pihen,
új vágyat és új magot terem.
A te méhed is csak érintésre vár
és új élet lesz a csók-pecsét...
Jöjj, ne félj! A porból ég felé megyek.
A mélység hitét hoztam, és tüzet,
és a magasság titkáig jöjj velem...
Ha szeretsz, de mégse hidd el...
Ez mind azért van, mert szeretlek.

Jöjj velem, ne félj

Friss színt mutatott az arcod,
és én érted vívom most a harcot,
mit az ember csak egyért tehet,
mégis hiába . . . még nem lehet...

Nem lehet még elmondani azt a szót,
mert zörög a haraszt, zörög a bozót.
Rongy robot a sorsom s a kenyér
nagyon fekete, jaj, nem fehér . . .

Azt hiszem, te lész a társam,
velem jössz, hogy az arcod lássam.
Együtt építjük meg a várat,
hogy mire az út végén fáradt

tagjaimnak pihenést rendelt az orvos,
ruhám ne legyen piszkos . . . foltos.
Jöjj velem és építsük meg a várat.
Nyissunk utat a boldogságnak . . .

Nem vártalak

Nem vártalak és úgy jöttél felém
meztelenül, mint egy tiszta álmom,
és nem hiszed, hogy jöttödöt, remény,
mennyi kínnal, mennyi gonddal várom.

Kerestelek és te jöttél, csillag . . .
Mint égető tűz, mint fojtott parázs.
Álmaimban most is egyre hívlak,
mert te vagy a vágy, te vagy a varázs.

Te vagy az álmom, vágyam, az élet,
mert nélküled nincsen tovább az út.
Te vagy az asszony, benned a szépet
alkotta meg az ég és egybe fut.,

minden alkotás és rázza öklét
a korcs ember, ki Istennel dacol,
s szól: nincs kiút, ma jövő, öröklét,
frázis, de szívem néha föl-földalol.

Jöjj, bár nem vártalak, de jönnöd kell,
az élet titkát csak néked őrzöm . . .
Ne félj, belőled új fény áraszt el
s tavasz leszünk a szürke őszön.

Hajnali álom

Ma éjjel álmot láttam én,
bár halálos, méla volt a csönd.
Hamis mosoly volt a hold szemén,
de a fénylő hajnal rám köszönt.

Halkan földalolt a vérem . . .
Nem hallotta senki még a dalt.
Sok csillag tűnt elém az égen,
és az órák recsegve rámrivallt.

Megdörzsöltem álmos két szemem,
úgy tűnődtem ébredésemem,
szobám hideg volt, gyűrött az ágyam,

bántott az álmom és fájt a csönd.
De egy bolondos rigó rámköszönt,
és a friss fény köszönt be lágyan . . .

Mint a márvány...

Olyan az arcod, mint a márvány,
nemes, kemény, mint az anyámé volt.
Miatta bennem furcsa járvány
az ős ritmusra víg dalt kalamolt...
Márvány az arcod, büszke szikla,
de két gyöngyszemed nékem mást mutat,
mert rejtett benn a tűz s a szikra
multban él, és nem ismer fél utat...

Élő emlék vagy, tudom, látlak...
És kísérsz, amerre rogyva lépek,
néha eltűnsz, de megtalállak,
szemed követ és én benned élek.
Látom a célt, multat és jövőm,
kísérhetsz, mint az árnyék, jeltelen
átlépünk majd a földi körön,
és az Istenhez érünk, jöjj velem...

Bár titkot takar, büszke márvány,
mint bűvös ősz, vagy kemény téli jég.
De tavaszt látok és szivárvány
jelt, jön a nyár, a nyár, mi benned ég.
Az arcod nemes, mint a márvány,
szemed a titkok ködébe néz el...
Multból jövőbe és a látvány
mutatja utad, hogy meddig érsz el.

Az arcod olyan, mint a márvány,
csodás, mögötte rejtett a lélek.
Ezért ne játssz, te drága lány, lány
mert messze vagy bár, de benned élek...
Te vagy az álmom, te büszke kő.
Ne hagyj magamra csalódva, árván,
mert kettőnk lelkével teljes Ő,
ki nem szobor és nem büszke bálvány.

Tiszta lány dala

Ölelj! Mert tüzet vár a lelkem.
Régen várok már férfi-csókra.
Eddig halk nótákat énekeltem,
vigyáztam a szűzi lányka-csókra.

Friss harmat kell már, élet-izzel,
termékeny, terhes pillanat...
Sokat mosdottam már égi vízzel,
a vágyam mégis fájó vágy maradt,

Jöjj! Várlak, szomjas, tiszta tűzzel,
hullasd le rám már büszke csókod.
Jöjj, szeress és, jaj, ne úzz el.

Dobbanjon szíved a szívemen...
Leszek kedvesed, leszek adósod,
légy emberem, te büszke idegen.

Éjjel az utcán

Pesti utcán furcsa fényben
követ engem hosszú árnyék.
Mintha titkos, holdas estén
a tó partján, otthon járnék.

Otthon járok a falumban,
nem látom a fényt, a pompát.
Csak a templom fehérfalú,
égbe nyúló, karcsú tornyát.

De csak egy perc ez az álom,
visszazökkent a valóság.
És halk szóval nászra hínak,
festettképű tubarózsák...

Te csókolsz, élet

(Várom az órát, várom a percet,
mikor eljön a halálom . . .
Fáj bennem a szív és sír a herceg,
kár a szó és kár az álom.)

Most átok rajtam a vád,
átok bennem az élet.
Vakon keresem a szád
S kezem kinyujtom érted.

(Lázít a hús, csókért sebes a szám,
véremben jövő él, az új, büszke hős.
Bár várja szilaj lelkem, szent karám
a szabály . . . Fáradt büszke csósz.)

Jaj! Számhoz ért a szád,
áldás hull rám: a véred . . .
Pereg rálam a vád.
Te csókolsz, Élet . . . Élek.

Panasz helyett

Nem panaszlom a sorsom, magam
vállaltam a keresztet, viszem,
mint a Tökéletes vitte valamikor,
értem is.

Panasz helyett

Csendes ősze hajló délelőttön
gondokba burkoltam magam . . .
Lestem az Istent emberarcon
és kószáltam csendben, daltalan.

Kusza árnyék kísért szótlanul,
szívem vert, mint régi, rossz malom,
és sirt köröttem bús embertömeg,
mint magának élő csonthalom.

Csendes ősze hajló délelőttön
káromkodást súgott a szél nekem,
és az átkozódó emberek között
könnyekben ázott csillogó szemem.

Tavaszi volt

Tavaszi volt, hogy elindultam,
kőkeresztnél porba hulltam.
Felnéztem a magas égre,
áldást kívántam a népre.
Város felé vitt a vonat,
megemeltem kalapomat.
Fényes város befogadott,
de kenyeret gyéren adott.

Ritkán láttam a kék eget,
sóhajtoztam is eleget...
Most is, hogy e pár sort írom,
fájdalmamat belésirom.
Úgy vagyok itt, mint a vendég,
kit elkábit a fényesség.
Néha hallom: harang kondul,
zokog a nagy fájdalomtól...

Sóhajoktól terhes a lég,
üzen a föld, üzen a ég.
Üzent a sok jó pajtásom,
kik megértik sóhajomásom...
Harangszóval falum üzen,
frissebben ver tőle szívem.
Sárgul már a fák levele...
elindulok — hazafele.

Elnézem a csillagokat

Elnézem a csillagokat,
de sok van, ki tudja . . .
Azt se tudom, merre vezet
az öröklét útja.

Nem tudom, hogy hova jutok,
e mély éjszakában . . .
Amikor az útvesztőkön
botorkál a lábam.

Hajnalcsillag mutass utat,
erősítsd a léptem.
Mert csak a jó Isten tudja,
hogy mennyi a vétkem.

De ha már van számos vétkem,
lehet tisztább álmom.
Szabad-e vad éjszakából
egyszer kitalálnom . . .

Őszi dal

Sárgul már a kerek határ,
búcsúzik a fecske madár.
A gólyánk is útnak indul.
el, a tenger partjain túl.

Honi földön úzótt vendég,
hej, most én is velük mennék.
De nem lehet, nincsen szárnyam,
megszaggatták e bús nyárban.

Sárga levél hull a fákról,
sirató dal nótás számról.
Hervad már a kerek határ,
Isten veled fecske madár...

Elfutott a téli hó

Játszadozni hív a táj most,
csalogat a rét, berek,
Friss mosollyal jöjjetek hát
velem, fáradt emberek.

Elfutott a téli hó már,
fák ágain rügy fakad.
Ablakomban rigó fütyönt,
tavasz jár a kert alatt.

Fáradt ember, jöjj velem hát,
ballagjunk a réten át.
Szívjuk együtt a friss tavasz
boldogító illatát.

Köszöntlek, Tavasz!

Királyt koronázott ez a büszke föld,
és rám köszönt a tiszta, szűz tavasz;
arcomba csókolt a szellő s a zöld
mezőre csalt a vágy és egy ravasz

lányka kék szeme, dalolni kezdtem,
hadd hallja nótám a tiszta ég...
Minden téli kínom elfeledtem,
úgy fogott körül a szűz vidék.

Vitt a tűz és a föld ezernyi titka
biztatott, fejem zúgott, szállt a dal,
velem dalolt vén és fiatal...

Szívünk szabad volt s lelkünk itta
a friss tavasznak izzó mámorát,
s a természet lázító dalát.

Emlék

Felhő futott a nap elé,
vidám, bohó felhőcske volt.
Körülöttem sarjúrendek,
fejem felett pacsirta szólt.

Báránfelhős eget néztem,
vadvirágos, tarka réten . . .
Biztató dalt dudolt a szél,
halkan én is fütyörésztem.

(Most itt, Budán, a sötétben
leptek meg a régi álmok.)
És szomorú lelkem elszáll,
megpihenni tihozzátok . . .

Forró nyár felé

Tüzekbe hajló nyár felé most
forró szerelem kell nekem.
Mert a tavasz sok virága
feltépte régi, sok sebem.

Ezernyi csókkal lányka kéne,
ki lelket hozna és szivet...
És bús utamnak sok göröngyén
kísérné minden léptemet.

De nem jön lányka én elébem,
így csak magam hajszolom.
Kóbor kutyák sorsa enyém,
friss dalt fakasztó hajnalon.

De az út porában andalogva
csittítom sajgó seb-szivem.
És azt mondom, kicsi lányok,
ne sirasson meg senki sem.

Reménytűzek ritkán égneek

Kerek erdő, kerek határ,
benne vagyok vándormadár.
Szállok földre, szállok égre,
szállok e bús magyar népre.

Kerek erdő, kerek határ,
de szomorú vagy te ma már.
Kevés madár van, ki dalol,
mert több van, ki rab valahol.

Kerek erdő, kerek határ,
halottakat hord a batár.
Reménytűzek ritkán égneek,
fűzfurulyák sem mesélnek.

Szállok ide, szállok oda,
kicsiny kunyhóablakokba.
Megverem az ablakokat,
feldalolom a holtakat . . .

Lesz majd ének, lesz majd nóta.
Vidám vers is, nemcsak óda.
Szabad lesz a sok rabmadár.
Kerek erdő, kerek határ.

Paloták tövében

Palotáid én csinálom.
Az utadat én töröm.
Mégis kín az életjárom,
mert nem jutott még öröm.

Szívemben tűz, lelkemben dal,
vétkes szentek átka nyúz.
Arcom vénül, álmaimmal
de harcra hív Bendegúz.

Hallod-é ezt palota, fény?
Künn nagy sereg könyörög!
Szívünkben a hiú remény,
bitang csikasz nyöszörög.

Palotáid én csinálom,
és számtalan társam itt.
Élet kell itt, nem csak álom,
adatok már — valamit.

Zúg a méhkas

Hallgatom: most zúg a méhkas,
és a próféta dobogóra lép.
Szemében tűz, a száján ég az
öldöklő, lázító szóbeszéd.

De kell a szó és kell a lázító,
másként süket a nagy tömeg . . .
Nincs pellengér ma és nincs bitó,
de béklyóba vernék mégis jöttömet.

Bár a nótámmal a föld ereje jött,
bitang hazugság úzött, üldözött,
De élt a cél és látszott a lényeg.

Nem akartam még bitangba veszni,
bár nehéz az úton előbbre menni.
És tavaszt köszöntök, hófehérek . . .

Jeltelen jöttem

Semmi külső látható jel nincsen
rajtam, de bennem nagy távlatok
titka villant s a horizontra új
látások csábítanak.

Hiszem a megtisztító messziséget,
sajnálom az álszent igricek torz
táncát önmaguk körül,
És kezem a fény felé mutat.

Jeltelen jöttem

Arcomra még nem rajzolt jelt az ég,
így hasonlít minden emberarcra.
Nem város szülte, szabad, szűz vidék
lehétől lázad szívem újabb harcra.

Magamban hoztam testámentumot . . .
Szívemben őrzöm a dalt, tiszta vért.
Hajtott a vágy, mert testem átkozott
úton vitt és nem kaptam hírbabért.

Ruhám tépett, bár hozzá vér tapadt,
alatta szabad tűztől szív dobog.
Mert élni jöttem azt, mi rám maradt,
hogy holnap tiszták legyünk s boldogok.

Ne lásd az álmom, tervem se nézd még,
úgyse látod, átkom karjába' tart . . .
De hallgasd, mert már hallja föld s az ég
Szívem szavát, mert új dal és magyar.

Levél a próféták felé

Én messziről jöttem közibétek,
és nem voltam mindig „irodalmi“.
Csak a való élet, de ha vétek,
a kisiklás csak pillanatnyi . . .

Tudjátok, hogy nem voltam bohóc,
csak meztelenül maga a nép.
Bár nincs szűröm, és hajam se kóc,
senkit se bántson e furesa kép.

Mert látok és dalolni mertem,
és a csodák titkát szólja szám.
Hirdetem, bár bilincsbeverten,
mert rám bízta porló ősapám.

Dalolni jöttem, küldött a föld,
és nem élhetek szótlán, vakon.
A friss tavasz új titkot közölt,
hogy énekeljen ősi dallamom.

És száll a dal a próféták felé,
nemesen, zengőn, az „irodalmi“ . . .
Mintha ősapám is zengené,
hogy nem lehet itt mást akarni.

Szívem mindenütt magyar

Ez a világ az én világom,
hol fojtó a könny, kín, zűrzavar.
Harcokba visz a vágy, a régi álom,
és a szívem mindenütt magyar . . .

Bár köt e földhöz büszke vérem,
de nem börtön ez, és nem kalit . . .
Testvérem van túl időn s a téren,
ki biztat a harcra hajnalig.

Ezernyi az átok rajtam s évekig
tűröm új barátok szent nesztét.
Bár tűz-szívemből már a vért szedik,
lelkem száll az űrben szerteszét.

Bolyong a lélek, könnyben, áhítatban,
és egyre nagyobb, szebb tért ölel.
Nyomorban, bűnben, hívott s hivatlan
s nem szakad soha e földtől el.

Harcokba visz a vágy, a régi álom,
kísér a könny, és egyre szebb a dal.
Romokból épül már az én világom . . .
mert a szívem tiszta és magyar.

Vér ereje kiált

Lezárt ajkakról nem száll az ének,
nem száll hozsánna, nem száll a dal.
Ezer nyögéstől terhes a vállunk,
millió rángás most, vén és fiatal.

Harang kondul és feszül a vállunk,
az égre figyel fel minden férfiszem.
— Csak adj erőt a harcra, és új hitet,
mert a felvett keresztet rég viszem.

Nincsen átok a számon, hatalmas Úr,
A vér ereje kiált bennem éigig . . .
Mert a Donnál áll őrt a hős magyar ma
és a hősi multat most idézik.

Vonaglik a föld, mert új gyerek lesz,
Kit megemleget majd vén Európa.
Mert Árpád óta csak egy a virtus,
egy az akarat és egy a próba.

Magyarnak lenni, Félre, ki nem magyar,
kiben nem forr a tűzben ősi vér.
Kinek nem ősi jussa ez az ország,
és nem ad friss nedvet a vén gyökér.

A zárt ajkakról nem száll az ének.
A föld mélyén mégis élednek a csontok.
És himnusz dalolnak az éjszakában,
az ősi vér szavára „még bolondok“ . . .

De él a mag, az évezredes, ősi por,
Mitől szebb a szó és forróbb a vér.
Vihar cibálja az erdőt, tépi a fákat,
tépett koronánk mégis az éigig ér.

Nagy ősök nyomában

Előttem már sokan siettek
Végtelen útján a messzeségnek
És a fordulónál felém integettek.
Elhalt szavuk, de szállt az ének.

Lábuk ezer titokra lépett és
Arcukról eltűnt már a festék.
Hullt a mag és érett az új vetés,
Bár sokan várták bitangbavesztét.

Előttem már sokan siettek,
És rám is tiszta titkot bíztak.
Bár tudom, sokan rossz útra mentek
S a vérükön a labancok híztak.

Átvettem a jelt, továbbadom: hahó!
A porba lépek, szemem az égre néz
S a visszhang vissza-visszazeng: hahó!
És csurran a számról a szó, mézre méz.

Mert előttem már sokan szaladtak.
Utánam is új seregek jönnek.
Megmaradok, ha már jöttem, szabadnak.
De hagyják, hogy tisztán elköszönjek.

Itt én magyar vagyok

Itt született magyarnak ősapám,
birkózott, küzdött még pogányul.
És jó magam most belőle élek,
mit tagadjam, szívem se lágyul.

Most magam birkózom új célokért,
és csillagokkal beszélgetek . . .
Morogjanak bár és üvöltsenek
telt fazék körül a korcs ebek.

Betűkbe írom sok nagy sóhajom,
hadd értse meg a sok szűkgatyás,
labancélélek, hitvány tányérnyaló,
Hogy hiszek! És van feltámadás.

Dédelgetem, mit ősapám hagyott,
nekem, és sok szép gyermekemnek,
bár ezért most, e pillanatba' tán
csak úgy parasztnak emlegetnek.

Nem kérkedés ez, és nem büszkeség,
nem alku, csak dacos, halk szavak.
Csak azoknak fáj e pár tiszta szó,
kik selyempárnák közt alszanak.

Fáj a horkolás, fojt az éji bűz . . .
De látom a hajnal fényjelét . . .
Moroghat rám az ápolt ebtömeg,
dalolom a holnap énekét . . .

Magyarok

Vad lovakon jöttünk ide,
urak lettünk itten,
Bennünk volt a magyar virtus,
velünk volt az Isten.
Kalandoztunk, hadakoztunk
szilaj lovak hátán
Kegyeskedő széplelkeknek
mi lettünk a sátán.

Volt nótánk és vidám dalunk.
Ázsiából hoztuk...
Számptalan nagy kudarc árán,
zsoltárrá fokoztuk.
Megtanultunk imádkozni...
kegyes szókat szólni.
És kopott az ősi virtus,
a sok régi holmi...

Rágott bennünk sok ellenség,
kegyetlen sok járvány.
Számptalan lett a csillagunk,
fenn az égi pályán.
Mégis szántunk szótalanul,
mert ez a föld éltet.
Így értünk meg itt, e földön,
néhány ezer évet.

Közben halnak és születnek,
nem néz le ránk senki.
Hazug lett az uraság itt,
csak a bőrét menti.

De mi szántunk, szótlán s vetünk,
ez a sors itt régen.
Nem alkuszunk mi senkivel,
se földön sem égen.

Türtünk, vártuuk, hadakoztunk,
vezetett az álmunk.
Így marad fenn itt e földön
a mi magyarságunk.
Küzdöttünk több ezer évet,
gazdagságban kincsben,
Így azokhoz, kik bántanak,
irgalmazz, nagy Isten.

Akarom

Ős daccal jöttem ugar fiának,
hitvány poéták álmát megzavarni.
Leszek nótása e gyatra mának,
mert nem akarok mást akarni . . .

Nem akarom még, hogy elpuhítson
sok szelíd szólam, égi kar-dal.
Ki hinni mer, velem az koccintson,
mert új harcra jöttem a régi karddal.

Tudom, véték ez, és nincs bocsánat,
és ezért halálba hajtó láz gyötör.
Tépnek, szaggatnak és megcibálnak,
kiket kéjre fűt a vágy s gyönyör.

Nem tettem esküt az ős romoknál,
bár a dalt a multon át hozom . . .
Porból jöttem, és a csillagoknál
megállok, s ha tudok még . . . imádkozom.

Jól nézzetek meg, nincsen bélyegem,
már nem tudok semmit eltakarni . . .
Akarnokok, majd fenn a szent hegyen
találkozunk. Én nem akarok mást akarni.

Emlékek

Most még alszik, nyög és sír a falu,
nem érti senki sok baját.
De az éjszaka már hajnalba ér,
zsoltárt énekel már az új sereg, aratnak.
Szívükben épül már a tisztább Magyar-
ország, virrad, mert kél a nap . . .

Hajnal falun

Sáppadó hold tűnik el az égről,
és egy-két csillag haloványul.
Mikor az öreg nap aranyló képe
a szürke hegy mögül kibámul.
Kakas kukorít az ősi jelre,
álmosan ébred a kis tanya . . .
Sötét éj volt, sóhajterhes éj,
de köszönt az új nap hajnala.

Ólak mögött már hangol a kórus,
disznók röffennek egymás után.
Kacsa, lud, pulyka, és sok kis csibe
kutat szemet, bambán és bután.
Istállóban lovak abrakolnak,
borjú bög és kiscsikó nyerít.
Lomhán kérődzik három szép tehén.
Odébb pár vén bivaly feketít.

Szolgalegény ásít, nyújtózkodik,
melléből nagy sóhaj terhe száll.
Mig a félszerben Péter gazd' uram
csillogó kaszát ver, kalapál . . .
Gyerek sivít, és úgy mezítelen
szalad az udvarra, lomposan,
és az asszony fohászt küld az égre,
dobogó szívéből, boldogan . . .

Ébresztőt fúj a tehenes-gyerek,
háborúból szerzett trombitán.
Majd furkóssal húz végig nagyot
a büszkejárású, nagy bikán.

Harmat csillog a háztetőkön,
és fürdik benne számtalan sugár,
Disznócsorda gyűlik az utcán,
mert a vén kondás toborzót dudál.

Ósi ritmus ez, mert nincs megállás,
izmok feszülnek s forr a vér.
Csak az érti ezt az ősi mozgást,
ki az ősi néppel összeér . . .
(Magam is állok, nézem a képet,
hallgatom a dalt, mely mesteri
intésre száll az égig, és tovább,
És szívem halk ritmusát veri.

Ébredő béres verse

Szitkot se érdemlő rongy-ember vagyok,
mert a szememben tisztább tűz ragyog,
ki vak-sötétben vágyom fény után,
és tisztább ruhát vasárnap délután.

Lelkemből száll még tiszta ének,
s egyre csúszóbb talajra lépek.
Talpam alatt síró föld dalol,
és egy gödör vár rám valahol.

Most tavaszi széllel beszélgetek,
és minden tagom fájón megremeg,
vad káromkodásra nem mozdul a szám,
és elpusztulok egy gyilkos éjszakán.

Kutyák a koncon

Ebek ugatják körül a portám,
cívódva a búzló csontokon.
Számra mosoly húzódik és nézem
kőbe épült ős tornácomon . . .

Véresre tépték egymást a koncér',
de szent ügyemnek ez mégsem árt,
csak kicsalták a búzló csont köré
húséges kutyám, a vén betyárt . . .

Szusszant hű kutyám, a vén betyár,
s feléje fordult az éhes ebsereg,
és láttam, húsából vér pereg . . .

Foguk koppant a hős eb csontjain,
de hulló vérétől mindig jobb a rím,
S megcsodálja mind, ki erre jár.

Aratnak

Árokszálen barmok hevernek,
le mosolyog rájuk a nap.
És egy-két kopasz fejet takar
a zsíros, foltos, rossz kalap.

Hajolnak és vágják a rendet,
épül az éltető kereszt.
Arcokról hull a sós verejték.
De sokszor csodáltam meg ezt...

Századok óta egy a ritmus,
bárhogy fordul a sorskerék.
Egy-kettő, és suhan a kasza,
roppan az izmos, nyers derék.

Tűz a nap, s vágják rendületlen,
duzzadt ereken forr a vér.
Halad a munka és a csűrbe jut
az égi áldás, szent kenyér.

Ring a bölcső

Ring a bölcső, kis gyerek sír,
új jövőendő, emberek ...
Koporsót visz öreg szekér,
és tengernyi vér perereg.

Hat az átok, hitvány népek,
és hiába hull a vér.
Zeng a kürtszó, perren a dob,
minden embeřt harcra kér.

Véres harcban ember állja,
mit az átok rárakott.
De bölcső ring, s a bölcsőben
a szebb holnap felragyog.

Bomba robban, golyó süvít,
jaj sikolt a légen át.
Ring a bölcső, sír a gyermek,
balladát sír, balladát.

Isten ujja sujt a földre,
nagy haragja ballag át.
Új holnap jön véres nászra,
pusztítsuk e gyatra mát ...

Nem hiába hull a vér most,
bővülnek a szűk terek ...
Ring a bölcső, kis gyerek sír,
új jövőendő ... emberek.

Hajnalvárók

Csendes estén bandukolnak
a gondterhes vénék . . .
Szótalánul öszebújnak;
talán nem is élnek?

Hogyha talán élnek is még,
nem a piszkos mának,
hanem egész Magyarország
boldog holnapjának . . .

Megalázott éski fosztott
ez a szegény, bús nép.
Jöhetne már magyar hajnal,
kéne már a húsvét.

Derülhetne a borús ég
számtalan csillaggal,
tele lenne erdő-mező
újra tiszta dallal.

Új dal szállna fel az égre,
és hozsánna ének . . .
Nem lehetne vége-hossza
Soktitkú mesének.

Este

Elpihent már a kis falu,
minden alszik, csendes.
Becsukódott minden zsalu,
még madár sem repdes.

Bandukol a falu óre,
házak előtt köhhent.
Ráköszönt az idegenre,
ki elébe csöppent...

A toronyban bagoly huhog,
macska szeme villan.
Jegenyefa-liget suttog,
vén kuvasz nyög, nyikkan.

Felhők mögül a hamis hold,
mosolyogva néz szét.
Telt a képe, nagyon boldog,
s őrzi a föld népét...

Harangszó

Harangszót hoz felém a szél,
falum üzen nékem.
Didergek, mert hideg a tél,
s a felhőket nézem . . .

Fehér felhők a szél szárnyán
falumba sietnek.
Ahol mostan minden csendes,
csókolnak, fizetnek.

A harangszó egyre halkabb,
elnyomja a lárma.
Bolond szívem fel-felsajog,
egyedül van, árva . . .

Azért mégis azt üzenem,
semmi bajom sincsen . . .
Ne sajnáljon engem senki:
velem van az Isten.

Esti szellő port kavar

A csöndben vakkant egy vén kutya
s lomhán fekszik a félszerbe' le.
Nem jár idegen, csak ismerős jön,
ki szelíd szavakkal beszélget vele ...

A nap már készül lebukni ott,
hol fényhullámok pihennek el ...
És az esti szellő port kavar,
pár szekér nyikorgón énekel ...

Lomhán ballag haza a porban
sok tarka barka vén tehén.
És a gazda száján száll a légbe
a tisztává szépült költemény.

(Csak kullogok, nézem a képet,
elém az égre csillagfény szalad.
És olyan ez az este énnekem,
mint egy áldástól terhes pillanat.)

Este a faluban

Csillagparányok a szürke égen
hevernek a lomha hold körül.
Míg lent a sáros kis falun,
valami néma bűnak csendje ül.

Sziszeg a szél valami nótát,
századévek titkos dallamán,
És egy kicsiny fehér házban
párjáról álmodik egy tiszta lány.

Nem vár herceget és úgy dudol,
kemence mellett, vén padon . . .
S mikor az óra kilencet kongat,
legény zörget be az ablakon.

Szívük dobban és arcukra pír kerül,
ajkuk nem szól, szemük sem beszél.
Halk sóhajuk messze röppen . . .
S rájuk terül a babonás, csöndes éj.

Harangoznak

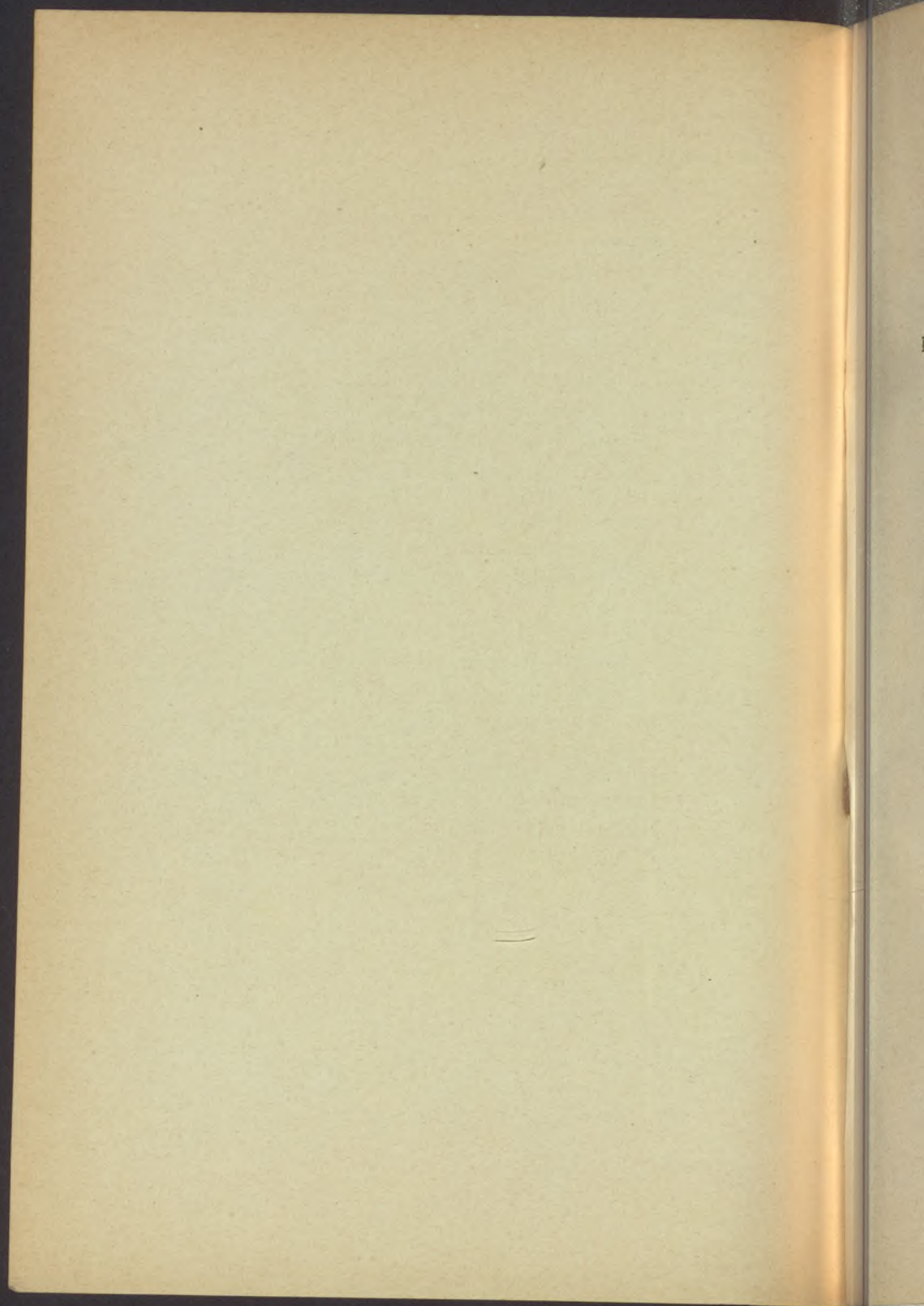
Hajnalban, ha harang kondul,
szememből a könny kicsordul.
Felnézek a magas égre,
az égen a csillagfényre.

Hallgatok, mert szavam nincsen,
se aranyom, se rézkincsem.
Karomban az izmok pállnak,
gondolatim messze szállnak.

Hívó papok imádkoznak,
nagy honatyák tanácskoznak.
Testvéreim könyörögnek,
és úgy állnak a szent rögnek.

Közben szól az öreg harang,
kicsi mellé: giling-galang.
És szótlanul ballag a nép,
nem változik soha a kép.

Követi az ősök útját,
mégis mindig rossznak tudják.
Szabad szívvel szebbre vágyik,
és bandukol a halálig.

Tartalom

HALLGATÁS ÚTJÁN	3
Hallgatás útján	4
Barátaimhoz	5
Nézem az örök csodákat	6
Zúgó patak	7
Győzelem	8
Márciusi szél	9
Hív a messzi térség	10
Lemondás	11
Ne félj	12
Gondolat	13
Porzik az út	14
Új csónak a végtelen vizen	15
Nem tudom...	16
IMÁDSÁG ÉBREDÉS ELŐTT	17
Imádság ébredés előtt	18
Imádság	19
Fohász	22
Esti csöndben	23
Ha tán békét akarnék	24
Helyet a nap alatt	25
Őrzöm tovább a dalt	26
Ködben	27
Ujjongó örömmel	28
Beszél a csend	29
A munka himnusza	30
KERESLEK	31
Kereslek	32
Hívnálak	33
Vágy	34
Várlak	35
Jöjj velem, ne félj	36
Nem vártalak	37
Hajnali álom	38

Mint a márvány	39
Tiszta lány dala	40
Éjjel az utcán	41
Te csókolsz, élet	42
PANASZ HELYETT	43
Panasz helyett	44
Tavaszi volt	45
Elnézem a csillagokat	46
Őszi dal	47
Elfutott a téli hó	48
Köszöntlek, tavasz!	49
Emlék	50
Forró nyár felé	51
Reménytüzek ritkán égnek	52
Paloták tövében	53
Zúg a méhkas	64
JELTELEN JÖTTEM	55
Jeltelen jöttem	56
Levél a próféták felé	57
Szívem mindenütt magyar	58
Vér ereje kiált	59
Nagy ősök nyomában	60
Itt én magyar vagyok	61
Magyarok	62
Akarom	64
EMLÉKEK	65
Hajnal falun	66
Ébredő béres verse	68
Kutyák a koncon	60
Aratnak	70
Ring a bölcső	71
Hajnalvárók	72
Este	73
Harangszó	74
Esti szellő port kavár	75
Este a falun	76
Harangoznak	77

BÉKEFFY GÁBOR könyvei:

Ahogy szívem ver

(1936) Elfogyott

A semmiből indulok

(1934) Elfogyott

Megátkozott örökség

(1938) Elfogyott

„Június” antológia

(1941)

„Június” antológia

(1942)

Ú j k ö n y v e k:

CSERHÁT JÓZSEF:

Kilépünk az állószékből

FEHÉR FERENC:

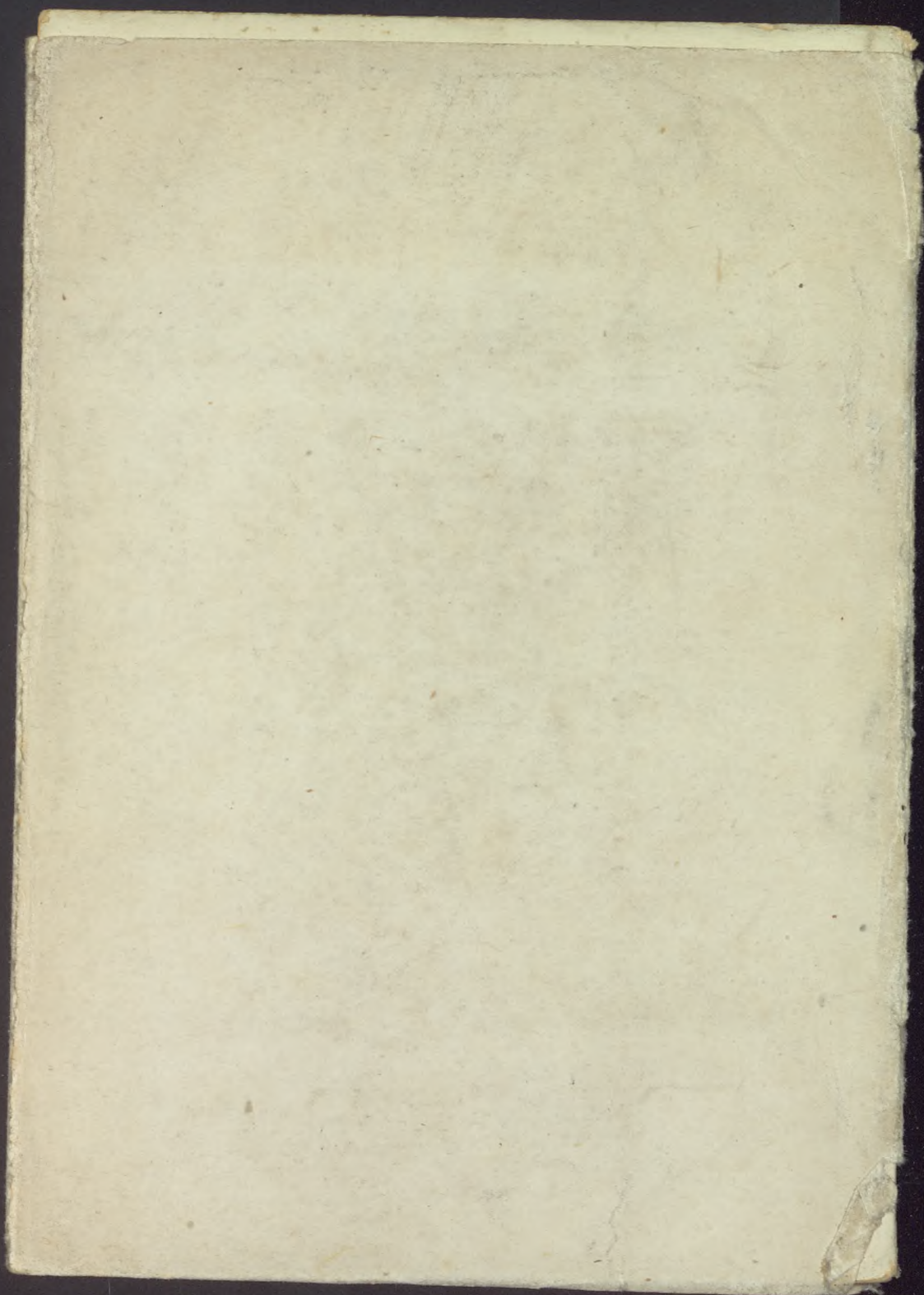
V i r r a d a t r a

Szalay-kiadás

E l ő k é s z ü l e t b e n:

CSERHÁT JÓZSEF:

Nyiri balladák

БЕКЕТЪ ГАБОРЪ : HALLGATAS ÚTJÁN